„Et olle waid, wennike, „hüdis kuk,“ „kes körges ellab, sel ka enneminne tulleb „wahhest raske kahid kätte, kui sel, kes „maddalast ellab.“ Kui ta jal sedda sai öölnud, tulli kul ja wiis sedda uhket rääs-tast, kes ni wägga surustelles ja hoo-plis, seält ladwa otsast äkkiste ärra, ja kuk jäi omma paigal järrele.

Se tulleb tühjast kiitlemissest ja surus-tellemissest, ja nenda saab kurri uhkus, kui ta teisi peälegi pölgab, pilkab ja nae-rab, wahhest kohhe omma palka kätte. Hoia ennast, sedda head, mis sinnul on, ja teisel pudub, teise ette wiskamast ja hooplimast. Mötle ikka, et kui sa ehk kül surema au sees olled, siiski ka sel al-lamal jälle on omma ossa römo ja head jäetud, mis sinna ehk koggoni ei tuñne. Kuk sai omma toidust perrenaese käest, ja rääs-

räästas olli sest ilma. Räästa sarnatsed on isseärraniste need hulkujad, kes wah-hest alwast suggust said suremaks töste-tud, ja nüüd teisi pölgwad, ja ommast ello pölwest suurt luggu tewad. Räästa wisi nemmad lobbisewad kül paljo, agga ei tea isse ommast juttust arro tehha, et kül wahhest rummalaid püüdwad petta. Panneb agga neid öjete tähhele, siis lejab mittokord, et ei koppikas taskus, egga leiwapolloke kortis, ja mees isse agga hilpharrakas. Saab siis ka wahhest äkkiste otsa.

Keige alwema rahwa seas kulukse wahhest kaebamissi ja nurrisemissi et nem-mad wägga maddala ello pölwe sees pea-wad ellama, kus ei olle sedda körkust, egga sedda suurt joudo ja römo, mis, nen-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1798, lk. 26